

LATİFE TEKİN • Sevgili Arsız Ölüm

LATİFE TEKİN 1957 yılında Kayseri'nin Bünyan Kazası'na bağlı Karacafenk Köyü'nde doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983 yılında çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), *Unutma Bahçesi* (2005) (Türkiye Gazeteciler Cemiyeti 2006 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü) ve *Muinar* (2006) adlı romanları yayımlandı. Değişik üslubu ve yaklaşımıyla 1980 sonrası edebiyatın önde gelen isimlerinden biri olan Latife Tekin'in romanları İngilizceden Farsçaya pek çok dile çevrildi.

Adam Yayınları, 1983 (9 baskı)
Metis Yayınları, 1990 (7 baskı)
Everest Yayınları, 2003 (2 baskı)
Yapı Kredi Yayınları, 2005 (1 baskı)
Everest Yayınları, 2008 (4 baskı)

İletişim Yayınları 1827 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 257

ISBN-13: 978-975-05-1129-5

© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2013, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

DIZI KAPAK TASARIMI Gürel Yontan

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Gürel Yontan

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Güneş Akkor

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LATİFE TEKİN

Sevgili Arsız Ölüm

Annemin anısına...

Huvat Aktaş'ın bir gündüz bir gece süren yolculuğu, bir öğle vakti Alacüvek Köyü ağılının başında son buldu. Bu kez masmavi bir otobüsle çıkagelmişti köye. Otobüs yol boyunca epeyce toz yutmuştu ama yine de güneşin kızgın ışıkları altında ayna gibi parlıyordu.

Köylüler, hayatlarında ilk kez gördükleri bu garip şey karşısında ilkin dehşetle irkildiler. Bu şaşkınlık anında dua okuyup sağa sola üfürenlerin, korkudan donuna kaçırانlarının yanı sıra, otobüsün sağını solunu elleme cesareti gösterenler de çıktı. Huvat Aktaş otobüsün köylüler üzerinde yarattığı etkiden öyle çocuksu bir sevinç duydu ki, sonunda duman rengi elbisesinin, foter şapkasının fark edilmemesine içerlemeyi bir yana bıraktı. Yanında getirdiği şoförün de yardımıyla otobüs ve yararları hakkında uzun açıklamalara girişti. Bagaj kapaklarını açıp içini göstermesine, motor kapğını kaldırıp herkese tek tek bakturmasına rağmen birkaç hevesli dışında –onlar da çoluk çocuktı– çoğunluk otobüse binmemekte ayak diredi.

O zamana kadar Alacüvekliler, bir yerden bir yere eşek

sırtında gitmeye bile pek alışık değillerdi. Gidip geldikleri yerler kasaba dışında iki adımlık yoldu. Kasabaya da öyle sık gidip geldikleri yoktu zaten. Üstelik bu uzun yolu kısaltmak için iyi de bir kolaylık bulmuşlardı. Köyden çıkar çıkmaz arkalarından azgın bir boğa geliyormuş gibi seğirtiyorlardı. Bitkin düşünce, kocaman bir kayayı sırtlayıp bir zaman tıslaya tıslaya yürüyorlardı. Kayayı bir yana atar atmaz kendilerini kuş gibi hafiflemiş hissediyor, yeniden seğirtiyorlardı. Bu yüzden otobüse karşı korkularını çabucak atamadılar. Ama otobüsle yolculuk etmenin zevkine varınca da yürümenin ne kadar yararsız ve yorucu bir iş olduğunu çok çabuk anladılar. Tarlaya, bağa, hatta ağla bile otobüsle gidip gelmeye başladılar.

Doğrusu, Huvat'ın şimdiye kadar köye getirdiği yeni şeyler içinde otobüsün üstüne yoktu. İlk kez, bir soba getirmişti. Sobayı, insanları kışın tandır başına toplasmaktan kurtaracak önemli bir icat olarak kabul etmişti. Ama köylüler, sobayı öyle soğukkanlı karşılamışlardı ki, Huvat deliye dönmüştü. Başına toplananlara sobanın yararını anlatabilmek için bir ton dil dökmüş, ayağının tozuyla yarım samanlık keven otunu yakıp kül etmişti. O kızgınlıkla köyden çıkıp gitmiş, bir daha adımını atmayacağına dair su gibi yemin içmişti. Ama günün birinde koltuğunun altında kocaman bir kutuyla çıkıp geldi. Konuşan kutu Alacüvek'in altını üstüne getirdi. Herkes uykudan, yemeden içmeden kesildi. Korkudan yüreği ağzına gelen iki gelin çocuk düşürdü. Köyün yarısından çoğu radyonun başında fenalık geçirdi. Ama aradan çok geçmeden öyle bir şeyle çıkıp geldi ki, konuşan kutuya kimse aldırış etmez oldu. Bu defa yüzü alev alev yanan, başı kıcı açık, süt gibi beyaz bir kadın vardı yanında.

Zavallı kadın, günlerce orasını burasını elleyen, yüzündeki kırmızılığın boya olup olmadığını anlamak için yaşmalarının ucunu tükürükleyip yüzüne çalan, saçını eteğini çe-

kiştiren bir dolu kadın ve çocuğun arasında iğne ipliğe döndü. Ve sonunda bir gün “Küt!” diye düşüp bayıldı. Böylece üç koyunun art arda şişip şişip ölmelerinin nedeni açığa çıktı. Çifte sarılı yumurtlayan tavuğun yumurtayı kesmesi, Huvat'ın anasının tahtalıdan düşmesi, hepsinin başı bu cinli ve uğursuz kadındı. Önce boğup bir yana bırakmayı düşündüler. Ama cininden çekindiler. Aynı gün, yatağını yorganını toplayıp dışarı attılar. Yine aynı gün ne konuştular, ne düşündülerse kadını ahıra kapattılar. Kadın, ahırda yattığı ilk gece uykusunda kendini demir bir beşiğin başında gördü. Beşiğin içine eğilip eğilip uyuyan bir bebeği öpüyor, sonra demir bir kapıdan dışarı çıkıyordu. O günden sonra gözünü ne zaman yumsa bu rüyayı gördü. Ve giderek öyle bir hale geldi ki uyanıkken de aynı rüyayı görmeye başladı. Bu durumu, bembeyaz, uzun tüylü bir keçinin konuşarak üstüne saldırdığı güne kadar sürdü. Avazı çıktığı kadar bağırmasına rağmen keçi gerilemiyor, ağzında anlaşılmaz sözcükler geveleyerek öne doğru atılıyordu. İşte tam bu sırada yukardan bir top ışık düştü. Işığın düşmesiyle keçinin tüyle-ri kapkara kesildi. Arka arka gerileyip gözden kayboldu. O günden sonra Hızır Aleyhisselam onu ahırda hiç yalnız bırakmadı. Kimi zaman bembeyaz sakallı, nur yüzlü bir ihtiyar, kimi zaman bir top ışık, kimi zaman da bir sestti. Kadının ahıra atılışının üstünden dokuz aya yakın bir zaman geçmişti. Bir akşam, belinden girip kuyruk sokumuna saplanan sancılarla yerde debelenmeye başladı. Dana gibi böğürüyor, gözlerinden sicim gibi yaş akıtıyordu. Sancılar öyle dayanılmazdı ki, çok geçmeden kemikleri çatırdayarak ayrıldı. Karından “Harr!” diye kızgın sular boşaldı. Ayaklarının dibine, samanların üstüne lamba şişesi kadar bir kız düştü. Hızır Aleyhisselam, o anda bebeğin yardımına koştu. Bu kez yerine Akkadın'ı göndermişti. Akkadın, yıllardır kışın tandır başında, yazın tahtalıda, “Hu Allah” çekerek, ereceği gü-

nü bekliyordu. Elinde bir kâse süt ve fenerle ahırın kapısından içeri girdi. Çocuğu yerden kaldırdı. Göbeğini kesti. Kaya tuzuyla tuzladı. Yanaklarına iki parmak kan çaldı. “Yanakların kan gibi kırmızı, yüzün güleç, talihin açık olsun,” deyip çıkıp gitti. O günden sonra Akkadın’ı dünya gözülle gören olmadı.

Kadının ahırda doğurmasından sonra, düşüp düşüp bayılmasının karnındaki yükten ileri geldiğini, sandıkları gibi cinden minden olmadığını anladılar. Bebeği ve anasını üst kata, tandır odasına çıkardılar. Kırmızı bir bez getirip lohusanın başına doladılar. Başucuna bir makas astılar. Aynı gün görülmedik bir törenle kızın adını koydular. Kocaman kara bir kazanda su kaynatıldı. Gelenler –köyün tüm kadın ve çocukları gelmişti– beraberlerinde getirdikleri çeşit çeşit kuru çiçek ve bitki kökünü kaynar suya attılar. Sakatlar, taze gelirken kocası ölenler, döl tutmayanlar, çiçeklerini suya atar atmaz gittiler. Kalanlar, tas tas içip suyu bitirdikten sonra, sırasıyla tek tek bebeğin ağzına tükürdüler. Tüküren, kulağına eğilip, “Bana çekesin e mi!” diye dilekte bulunuyordu. O akşam Nuğber bebeğin –Huvat’ın anasının ismi verilmişti kıza– yüzü pancar gibi kızardı. Günlerce ateşler içinde yandı.

Bu törenin üstünden çok geçmeden Huvat köye geldi. Bu defa bir su tulumbası getirmişti. Tulumbayı köylülerin isteği üzerine evin çatal kapısının önüne bıraktı. İlk günler merakla tulumbanın başına toplaşan köylüler, zamanla yerde yatan sanki it ölüsüymüş gibi tulumbaya başlarını çevirip bakmaz oldular. Huvat, köylülerin tulumbayı küçümsemelerine öyle içerledi ki, gideceği sabah gün ağarmadan uyandı, tulumbayı kuyuya bağladı, gıcirtısıyla yeri göğü ayağa kaldırdı.

Huvat’ın şehirden getirdiği kadın pek yaman çıktı. Az zamanda tandırda ekmek pişirmeyi, koyun kırkmayı, tezek yapmayı, kuzu emiştirmeyi, tavuk teleğiyle çocuk düşürme-

yi öğrendi. Bir erişte döküyordu, inci gibi. Halı kертmekte köyün gelinlerini, kızlarını yaya bıraktı. Hatta ölü evlerinde ağıt bile düzmeye başladı. Derken, ağzı da çevrildi. Ayını köylüler gibi konuşmaya başladı. Sadece, yolda önüne bir erkek çıkınca durup erkeğe yol vermesini öğrenemedi. Çiğneyip geçiyordu erkeğin önünü. Kızın arkasından bir de oğlan doğurunca iyice yerine yerleşti. Huvat, oğlana karşılık, bir gelişinde, ona dikiş makinesi getirince de, halıdan kalkıp dikiş makinesinin başına kuruldu. Yumurtaya, yağa, bir çinik buğdaya dikiş dikmeye başladı. Huvat'ı ilk gördüğünde çok kara diye içi pek ısınmamıştı. Sonradan kocasının adını dilinden düşürmez oldu. Ayıp mayıp tanımadı. “Huvatım, Huvatım,” diye türküler yaktı. Uluorta çağırdı.

Atiye –adı buydu– oğlanın arkasından toklu gibi bir oğlan daha doğurdu. Doğurdu ama, çocuklarının başına da getirmedigini bırakmadı. Köyün çocukları yağlı bir göğüsle doncak gezinirken, çocuklarına garip garip şeyler giydirdi. Nuğber kız, köyün tozunun toprağının içinde başında kurdele, üstünde naylon elbise, ağzında yalancı memeyle gezindi. Oğlanlar, ceviz ağaçlarının cin dallarına askılı pantolonlarla tırmandılar. Ellerinde renkli fırıldaklarla öküzün, eşeğin peşine düştüler. Bir yanda kuş lastiği, lampık, helhelili bir yanda dolma top, su tabancası, şişirme, itin düdüğün naylondan yapılmış, çocukları şaşkına çevirdi. Üstüne üstlük, anaları sabun diye bir şey icat etti. Onları iki güne bir derilerini yüze yüze yıkadı. Bir gün de, incecik dal gibi giden babalarının yerine hayma kadar bir adam gelip de, ellerine portakal diye bir şey tutuşturunca olanlar oldu. Nuğber kızın sesi soluğu içine kaçtı. Halit –büyük oğlan– cin tuttu. “Samanlar, kırmızı yeşil samanlar, karnı şiş avratlar!” diye yere yatıp debelenmeye başladı. Seyit –küçük oğlan– o günden sonra huy değıştirdi. Yanına yanaşanı it gibi kapmaya başladı.